AUTOREFERAT

1. MARIA KABATA

2. DYPLOMY I STOPNIE NAUKOWE

- 1995 rok – magister filologii polskiej na Uniwersytecie Szczecińskim.
- 2006 rok – doktor nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa uzyskany na Wydziale Humanistycznym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego im. Jana Pawła II w Lublinie na podstawie rozprawy „Osobliwości leksykalne i frazeologiczne współczesnej poezji kapłańskiej", (promotor prof. US dr hab. Kazimierz Długosz, recenzenci: prof. dr hab. Maria Wojtak i prof. dr hab. Władysław Makarski).

3. INFORMACJE O ZATRUDNIENIU W JEDNOSTKACH NAUKOWYCH

1994-1995 – asystent-stażysta w Zakładzie Współczesnego Języka Polskiego, Instytutu Polonistyki, Wydział Humanistyczny Uniwersytetu Szczecińskiego;
1995-1997 – asystent w Zakładzie Współczesnego Języka Polskiego, Instytutu Polonistyki, Wydział Humanistyczny Uniwersytetu Szczecińskiego;
1997-2006 – asystent w Zakładzie Etnolingwistyki Instytutu Polonistyki i Kulturoznawstwa, Wydział Humanistyczny Uniwersytetu Szczecińskiego;
2006-2009 – wykładowca w Wyższej Szkole Humanistycznej Towarzystwa Wiedzy Powszechnej w Szczecinie (godziny zlecone).
od 2006 do chwili obecnej – adiunkt w Zakładzie Etnolingwistyki i Kultury Języka Instytutu Polonistyki i Kulturoznawstwa, Wydział Filologiczny Uniwersytetu Szczecińskiego;

4. OSIĄGNIĘCIA NAUKOWE

Monografia: *Mówiąc Ojczyzna.* Świat wartości w nauczaniu biskupa Kazimierza Majdańskiego. Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2014, ss.340.

Monografia sytuuje się w obszarze badań wartości i analizuje sposób ich funkcjonowania w dyskursie publicznym. Rozprawa wpisuje się w metodologię aksjologiczną

i lingwistykę kulturową, korzystając z teorii językowego obrazu świata. Lektura licznych opracowań na temat języka wartości pozwala problematykę tę ujmować szeroko, wartościowanie zaś elementów świata traktować w kategoriach wartości i antywartości (J.Puzynina, R.Grzegorczykowa) lub też uznać, że istnieje zależność językowego obrazu świata od założonego – w sposób jawny lub ukryty – systemu wartości. (T.Krzeszowski, J.Bartmiński). Dla moich rozważań zasadnicza stała się konstatacja druga – wartości są związane z punktem widzenia, perspektywą oglądu świata, sterują konstruowaniem wizji rzeczywistości.

W pracy pokazuję dyskurs kaznodziejski w perspektywie teorii komunikacji społecznej i analizując mechanizmy perswazyjne w celu tworzenia wspólnoty słuchaczy. Podstawą mojej koncepcji badawczej jest przekonanie, że wartościowanie jest stałym elementem mówienia, wartości zaś są czynnikami, które sterują konstruowaniem obrazu rzeczywistości, a tym samym stanowią element budujący tożsamość społeczną oraz kulturową użytkowników języka.

W kanonie kultury narodowej *ojczyzna* zajmuje miejsce centralne wśród pojęć aksjologicznych (J.Bartmiński, A. Kłoskowska), stąd też dla pokazania świata wartości ma znaczenie fundamentalne. Ponadto łączy się ona z wieloma innymi pojęciami, co udowodnił Jerzy Bartmiński w swoim schemacie konceptosfery (artykuł pod tytułem „Miejsce wartości w językowym obrazie świata"), potwierdzają to również inne opracowania o planach konceptosferycznych (np. A.A.Pawłowa). Celem pracy było zatem zrekonstruowanie obrazu *ojczyzny* w biskupim nauczaniu, aby w ten sposób pokazać jak kaznodzieja kształtował świat wartości, tożsamość narodową i regionalną mieszkańców Pomorza Zachodniego w latach swojej duszpasterskiej posługi.

Do podjęcia takich badań skłania niezwykłość kontekstów socjologiczno-historycznych, które kształtowały szczecinian i wszystkich mieszkańców ziem zachodniopomorskich. Miałam tu przede wszystkim na uwadze specyficzne postrzeganie Szczecina i jego okolic po 1945 roku jako miejsc niepolskich, których przynależność do Polski może być tymczasowa. Dopiero w dalszych latach powoli zmieniała się świadomość mieszkańców. Jednak poczucie wyobcowania i braku emocjonalnego związku z miejscem zamieszkania nie ustępowało natychmiast, a podjęcie przez Kazimierza Majdańskiego obowiązków ordynariusza diecezji szczecińsko-kamieńskiej było wydarzeniem przełomowym w tym zakresie oraz w dziejach tych terenów.

Podstawę materiałową opracowania stanowił korpus ponad 400 tekstów (kazania, homilie, listy pasterskie i przemówienia) autorstwa biskupa Kazimierza Majdańskiego kierowanych do wiernych diecezji szczecińsko-kamieńskiej. Analizie poddane zostały zarówno wystąpienia z lat 1979-1992 (czyli z okresu posługi w Szczecinie), jaki i z lat późniejszych, na roku 2006 kończąc.

Monografia zasadniczo składa się z dwóch części. Pierwsza została poświęcona obrazowi ojczyzny narodowo-państwowej i realizuje cztery profile ojczyzny – jako terytorium, jako instytucji państwowej, wspólnoty narodowej oraz zespołu wartości, na które składa się kultura chrześcijańska, historia, tradycja i obyczajowość polska. Ponadto obraz ojczyzny został przez biskupa nakreślony na tle Europy, która zostaje przedstawiona w dwóch historyczno-kulturowych obrazach: jako twierdza, jak i wspólnota. Pierwszy realizuje się w obrazie katolickiej Polski, której posłannictwem jest obrona kultury europejskiej wyrosłej na cywilizacji chrześcijańskiej. Drugi zaś stawia przed Polakami obowiązek przebaczenia, głoszenia misji ewangelizacyjnej i rozpowszechniania chrześcijańskich wartości w świecie. Prezentowane sposoby obrazowania ojczyzny są często łączone, zazębiają się i tworzą wielopoziomowy obraz. Dowodzi to wyraźnie synonimii pojęć: *ojczyzna, kraj, ziemia ojczysta, Polska*, ale także niekiedy *naród*. W badanych tekstach rysuje się obraz ojczyzny z punktu widzenia kapłana, zatroskanego o dobro wspólnoty narodowej i jej chrześcijański świat wartości oraz gorącego patrioty mającego poczucie dumy z przynależności do wspólnoty narodowej, identyfikującego się z nią, dbającego o jej kulturę, historię, tradycję. W swoich kazaniach biskup podjął pewną próbę połączenia myślenia romantycznego – realizowanego w duchu XIX-wiecznych toposów i tradycyjnego myślenia religijno-patriotycznego, charakterystycznym patetycznym językiem – z myśleniem obserwatora sceny politycznej i warunków geopolitycznych oraz z otwartą postawą chrześcijańską.

Na druga część pracy składa się obraz ojczyzny regionalno-lokalnej, który zostaje zaprezentowany w wymiarze lokalistycznym – jako terytorium, przestrzeń z charakterystycznymi cechami geograficznymi, czego egzemplifikację stanowią określenia synonimiczne, np.: *region, ziemia zachodniopomorska, ziemia nad Odrą i Bałtykiem, Pomorze Zachodnie*, a w dalszej kolejności obrazy *Szczecina* i poszczególnych miejscowości. Najsilniej w obrazie ojczyzny regionalnej zaakcentowany jest aspekt kulturowy, który realizuje się przez odniesienia religijne. Biskup Kazimierz Majdański we wszystkich konceptualizacjach, korzystając ze strategii perswazyjnych, przekazywał słuchaczom pozytywny obraz regionu i jego miast, wskazywał tym samym na ziemie zachodniopomorskie jako wartość szczególną. Tak zobrazowane terytorium staje się przestrzenią nacechowaną

aksjologicznie, która stanowi element kulturowego dziedzictwa Polaków, a nade wszystko stanowi podstawę do rodzenia się dodatnich emocji, co zapoczątkowałoby u wszystkich mieszkańców regionu poczucie wspólnoty.

W swojej pracy zaakcentowałam, w jaki sposób ordynariusz kreował pozytywny wizerunek regionu oraz obraz chrześcijańskiego, zadomowionego społeczeństwa zachodniopomorskiego. Pokazałam jak biskup, odwołując się do chrześcijańskiego świata wartości i znajomości historii tych ziem, przyczyniał się do budowania wspólnoty regionalnej, jak starał się zanegować obraz zachodniopomorskich mieszkańców – przesiedleńców, ludzi bez stałego miejsca, ludzi znikąd, zbiorowości nieskonsolidowanej. Opisany całokształt kaznodziejskich zabiegów perswazyjnych służył wzbudzeniu i ugruntowaniu dodatnich emocji, które w dalszej perspektywie miały zrodzić więź z tymi terenami oraz poczucie przywiązania do małej ojczyzny, złączonej nierozerwalnie z obrazem ojczyzny państwowo-narodowej.

Jak zauważa Tomasz Strzembosz[1] – brakuje badań na temat historii odbudowywania się wspólnoty społecznej w Polsce i ogromnej w tym roli Kościoła, nie tylko jako instytucji z odmiennym od narzuconego przez władzę komunistyczną światem wartości, ale także jako duchowego centrum, które skupiało ludzi i pozwalało się poczuć razem i u siebie. Stąd też nowatorski charakter mojej pracy polega na – choć częściowym – wypełnieniu luki w badaniach etnolingwistycznych w zakresie języka, kultury i historii regionu zachodniopomorskiego po II wojnie światowej. Mam nadzieję, że wyniki moich badań przybliżą mało znaną i nieakcentowaną w pracach językoznawczych rolę Kościoła katolickiego w procesie budowania wspólnoty lokalnej i narodowej na zachodnich ziemiach Polski. Studium wnosi skromny wkład do polskich badań kulturowo-lingwistycznych, ponieważ jak dotąd nie zbadano – w holistycznym ujęciu – obrazu *ojczyzny* we współczesnych tekstach kaznodziejskich jednego autorstwa.

5. POZOSTAŁE OSIĄGNIĘCIA NAUKOWO-BADAWCZE

Główną dziedzinę moich zainteresowań badawczych stanowi odmiana polszczyzny określana jako język religijny. Swoje analizy skoncentrowałam na poezji religijnej, czyli w istocie na peryferyjnym obszarze języka religijnego, w miejscu przenikania się z językiem artystycznym. Przed doktoratem poświęciłam cykl artykułów naukowych twórczości

[1] T.Strzembosz, Rachunek sumienia współczesnego Polaka, (w:) *Z Karolem Wojtyłą myśląc Ojczyzna*, red. W. Chudy, Lublin 2002, s. 242.

kapłanów-poetów, podejmując przede wszystkim kwestie terminologiczne, gatunkowe i dokonując analiz stylistycznych. Między innymi opublikowałam artykuł w „Języku Polskim" (2001 nr 4) i w „Pracach Filologicznych" (2004 t.XLIX), a większość tych pozycji została odnotowana w „Bibliografii języka religijnego 1945-2005" pod red. Marzeny Makuchowskiej (nr 789-795).

Dopełnieniem niniejszych prac stała się wydana w 2010 roku książka pod tytułem „Współczesna poezja kapłańska – cechy stylowe". Publikacja łączy wiedzę z filologii, religioznawstwa z analizą i interpretacją twórczości poetyckiej. Walorami tego studium jest po pierwsze, wskazanie cech poezji kapłańskiej na podstawie bogatego materiału językowego – ponad 100 tomików autorstwa 39 twórców – oraz po drugie, eksplikacja najistotniejszych zasad stylowych tej liryki.

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk humanistycznych pozostałam w kręgu zagadnień teolingwistyki. Opublikowałam artykuły w polskich i zagranicznych zbiorach pokonferencyjnych na temat: językowych obrazów w kościelnym nauczaniu, zagadnień leksykalnych, retoryki i toponimii poezji religijnej oraz wyznaczników *sacrum* w poezji Karola Wojtyły („Język Polski" 2007 nr 3). Analizowałam najciekawsze zjawiska leksykalne i prezentowałam sposoby mówienia o zjawiskach transcendentnych zarówno w poezji, jak i w tekstach nauczania kościelnego.

Ponadto w centrum moich zainteresowań badawczych znalazły się zagadnienia związane z kulturą języka, traktowanej zarówno jako poprawność języka, jak i sposób myślenia oraz komunikowania się z drugim człowiekiem. Dostrzegłam także język jako element kulturowy, w którym odzwierciedlają się realia otaczającego świata i potrzeby współczesnych odbiorców. W swoich artykułach skupiłam się na ocenie zjawisk językowych i ich zgodności z normą wzorcową oraz użytkową. Opisując zmiany zachodzące we współczesnej polszczyźnie, poszukiwałam ich przyczyn, akcentując szczególnie niskie kompetencje językowe użytkowników polszczyzny oraz wpływ mody językowej na jej tendencje rozwojowe. Zajmując się zjawiskiem manipulacji w nagłówkach prasowych, zatrzymałam się nad jej konsekwencjami dla relacji nadawczo-odbiorczych, również drukując swoje badania po niemiecku w czasopiśmie międzynarodowym „Lingua ac Communitas".

Innym aspektem mojej naukowej aktywności jest badanie onomastyki – zarówno toponimii, antroponimii, jak i chrematonimii. Koncentrowałam się nie tylko na nazwach stosowanych w poezji, ale także w prasie czy w dyskursie publicznym, co pozwalało obserwować zmiany w zwyczajach językowy Polaków (np. „Onomastica" 2012 nr LVI).

6. UDZIAŁ W PROJEKTACH BADAWCZYCH

W latach 2009-2011 uczestniczyłam w pracach zespołu badawczego Zakładu Etnolingwistyki i Kultury Języka US kierowanego przez prof. dr hab. Ewę Kołodziejek. Temat naszych dociekań brzmiał: „Polszczyzna w mediach na tle współczesnych zmian kulturowych". Od roku 2012 do 2014 również w tym samym zespole badawczym podjęłam badania języka w ramach tematu: „Komunikacyjne aspekty współczesnej polszczyzny a mediatyzacja przekazu". Efektem mojej działalności w tych dwóch projektach badawczych są między innymi teksty – na temat polszczyzny w mediach oraz gier językowych w dyskursie publicznym (teksty zostały oddane do recenzji w ramach oceny badań statutowych).

Ponadto w 2011 roku złożyłam wniosek o grant indywidualny do Komitetu Badań Naukowych, temat projektu: „Wartości w nauczaniu biskupa Kazimierza Majdańskiego", wniosek nie został zaakceptowany. Natomiast w 2013 roku wystąpiłam z wnioskiem o grant zespołowy w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki. Tytuł badań brzmiał: „Polszczyzna w dyskursie interkulturowym na materiale najnowszej prasy polonijnej i polskojęzycznej w Niemczech". Byłam kierownikiem tego projektu, w skład zespołu badawczego wchodzili: dr Beata Afeltowicz, dr Tomasz Szutkowski. Wniosek nie uzyskał finansowania.

W 2013 roku zostałam zaproszona przez prof. dr hab. Jerzego Bartmińskiego do udziału w pracach projektu EUROJOS, którego celem jest uchwycenie całego semantycznego bogactwa pojęć (obecnie pięciu: EUROPA, WOLNOŚĆ, PRACA, DOM, HONOR w późniejszym czasie planowane są kolejne, miedzy innymi: OJCZYZNA). Podstawą badań jest definicja kognitywna, która za cel główny przyjmuje wyjaśnienie sposobu pojmowania przedmiotu przez mówiących danym językiem. W ramach przygotowania do prac projektu wysłuchałam referatów na międzynarodowej konferencji naukowej poświęconej zagadnieniom językowego obrazu świata oraz problemowi eksplikacji wartości, (EUROJOS-VII), która odbyła się w dniach 24-27 czerwca 2013 roku w Puławach. Organizatorami były dwa instytuty: Instytut Slawistyki PAN oraz Instytut Filologii Polskiej UMCS. Brałam udział w spotkaniach warsztatach na tejże konferencji, których celem było wypracowanie wspólnego warsztatu badawczego współpracowników projektu EUROJOS.

7. UDZIAŁ W KONFERENCJACH NAUKOWYCH

Uczestniczyłam w ogólnopolskich i międzynarodowych konferencjach naukowych zarówno językoznawczych, jak i interdyscyplinarnych, które były organizowane przez różne środowiska uniwersyteckie – w Poznaniu, Gdańsku, Olsztynie, Szczecinie, Krakowie, a także w konferencjach przygotowanych przez Książnicę Pomorską w Szczecinie czy Archiwum Archidiecezjalne w Szczecinie.

Ponadto brałam udział w międzynarodowych konferencjach organizowanych przez zagraniczne środki akademickie – Instytut Języka Czeskiego Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Ostrawskiego przy współudziale Komisji Onomastycznej Czeskiej Akademii Nauk, Instytut Języka Rosyjskiego im. W.W. Winogradowa przy Rosyjskiej Akademii Nauk w Moskwie, Instytut Filologii Języków Obcych Uniwersytetu im. Ernsta Moritza Arndta w Greifswaldzie, Uniwersytet Hradec Králové oraz Uniwersytet Jana Ewangelisty Purkyně w Usti nad Labem w Czechach. Wykaz konferencji w załączniku nr 3.

8. UDZIAŁ W ORGANIZACJI KONFERENCJI

Brałam udział w pracach organizacyjnych dwóch konferencji: „Społeczne zróżnicowania współczesnej polszczyzny" i „Nazewnictwo pogranicza Polski", które były przygotowane przez Zakład Współczesnego Języka Polskiego Uniwersytetu Szczecińskiego. Dodatkowo współorganizowałam – wraz z innymi pracownikami Zakładu Etnolingwistyki Uniwersytetu Szczecińskiego – LXIV Zjazd Polskiego Towarzystwa Językoznawczego, który odbył się w Szczecinie we wrześniu 2006 roku.

9. PRACA W KOMITETACH REDAKCYJNYCH

Obecnie przewodniczę zespołowi redakcyjnemu, przygotowującemu publikację historyczną dotyczą dziejów powiatu strzeleckiego w latach 1945-1970. Praca powstaje pod patronatem Burmistrza Miasta Strzelce Krajeńskie. Przewidywany termin oddania do druku – marzec 2015.

10. WSPÓŁPRACA Z TOWARZYSTWAMI NAUKOWYMI

Należę do Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego od 1995 roku. W latach 2007-2011 pełniłam funkcję sekretarza Szczecińskiego Oddziału TMJP. W roku 2004 i 2007 byłam delegatem Oddziału Szczecińskiego na walne zgromadzenie jego członków. Od roku 2005 roku przynależę również do Polskiego Towarzystwa Językoznawczego.

11. INNE PRACE ORGANIZACYJNE

W okresie funkcjonowania egzaminów wstępnych na filologię polską byłam dwukrotnie w komisji układającej testy z języka polskiego dla kandydatów na studia. W roku 2005 i 2013 byłam członkiem komisji rekrutacyjnej na kierunek filologia polska. W latach 2005 – 2009 pełniłam funkcję opiekuna studentów filologii polskiej na studiach zaocznych. W roku akademickim 2007/2008 byłam sekretarzem Podyplomowych Studiów Wiedzy o Języku „Poprawna polszczyzna w praktyce" przy Instytucie Polonistyki i Kulturoznawstwa US.

Od 2008 roku do 2012 roku zasiadałam w Radzie Wydziału Filologicznego jako przedstawiciel pracowników niesamodzielnych. Byłam także członkiem komisji skrutacyjnej funkcjonującej przy tej radzie. Od marca 2012 do lutego 2013 pełniłam obowiązki kierownika Zakładu Etnolingwistyki i Kultury Języka. Od września 2012 roku jestem członkiem Rady Naukowej Instytutu Polonistyki i Kulturoznawstwa US – reprezentuję niesamodzielnych pracowników naukowo-dydaktycznych.

12. INFORMACJE O OSIĄGNIĘCIACH DYDAKTYCZNYCH

Pracę dydaktyczną rozpoczęłam w 1994 roku, pełniąc obowiązki asystenta-stażysty, jako studentka V roku filologii polskiej Uniwersytetu Szczecińskiego. Prowadziłam wówczas zajęcia z fleksji w ramach gramatyki opisowej współczesnego języka polskiego.

Natomiast od dnia 1 października 1995 roku, czyli od momentu zatrudnienia na stanowisku asystenta uczyłam następujących przedmiotów: gramatyki opisowej języka polskiego, a w jej ramach fonetyki, fonologii, słowotwórstwa, fleksji oraz składni, także kultury języka polskiego, komunikacji językowej, praktycznej stylistyki. Moimi słuchaczami byli studenci studiów dziennych i zaocznych filologii polskiej, a także studenci dzienni filologii słowiańskiej, pedagogiki wczesnoszkolnej, opiekuńczo-wychowawczej. Miałam także zajęcia fakultatywne z pogranicza językoznawstwa i literaturoznawstwa, analizując poezję religijną, wskazując na jej kulturowe zakorzenienie w Biblii, ale także w sztuce, malarstwie, literaturze światowej.

Od 2006, pracując na stanowisku adiunkta Uniwersytetu Szczecińskiego, miałam zajęcia ze studentami filologii polskiej i dziennikarstwa – konwersatoria, ćwiczenia, wykłady kursowe i monograficzne z następujących przedmiotów: kultura języka polskiego, ortografia i interpunkcja, etyka słowa, reklama w kształtowaniu wizerunku, prezentacje i wystąpienia

publiczne, budowa tekstów użytkowych, stylistyka językowa, lektorat prasy krajowej. Dla słuchaczy Podyplomowych Studiów Wiedzy o Języku „Poprawna polszczyzna w praktyce" przy Instytucie Polonistyki i Kulturoznawstwa US wykładałam stylistykę i ortografię. Dodatkowo miałam też wykłady i konwersatoria z kultury języka polskiego na Wydziale Prawa i Administracja oraz na Wydziale Kultury Fizycznej i Promocji Zdrowia Uniwersytetu Szczecińskiego.

Dwukrotnie prowadziłam seminarium licencjackie na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna. Tematyka prac, których byłam promotorem, dotyczyła polszczyzny współczesnych mediów, komunikacji medialnej, retoryki dyskursu publicznego.

Jako wykładowca w Wyższej Szkole Humanistycznej Towarzystwa Wiedzy Powszechnej w Szczecinie uczyłam retoryki, erystyki oraz kultury języka studentów dziennych i zaocznych na kierunkach: dziennikarstwo i komunikacja społeczna, pedagogika, socjologia.

W latach 2011-2013 opracowywałam w ramach KRK dla Instytutu Polonistyki i Kulturoznawstwa sylabusy z przedmiotów: kultura języka, ortografia i interpunkcja, stylistyka i kultura języka. W latach 2012-2013 przygotowałam pod kątem merytoryczno-dydaktycznym oraz finansowym dokumentację trzech kursów: sztuka prezentacji, poprawna polszczyzna w urzędach, prezentacja na szóstkę – kursy dla maturzystów. Obecnie wraz pracownikami Zakładu Etnolingwistyki i Kultury Języka Uniwersytetu Szczecińskiego przygotowujemy podręcznik do nauki kultury języka, który będzie przeznaczony dla studentów różnych kierunków humanistycznych.

13. DZIAŁALNOŚĆ POPULARYZATORSKA

Od 1997 roku uczestniczę w pracy Telefonicznej Poradni Językowej Uniwersytetu Szczecińskiego, a od 2005 również w Internetowej Poradni Językowej. Do podstawowych zadań poradni należy krzewienie umiejętności poprawnego posługiwania się polszczyzną i kształtowanie postaw właściwych wobec języka narodowego. Do uniwersyteckiej poradni z prośbą o konsultacje zwracają się nie tylko uczniowie i studenci, ale także przedstawiciele lokalnych i ogólnopolskich instytucji naukowych oraz publicznych. W gronie korespondentów poradni znajdują się pracownicy gazet, ośrodków telewizyjnych, wydawnictw naukowych lub szkolnych, agencji doradztwa, firm ubezpieczeniowych, biur public relations, szkół językowych, a także różnych urzędów. Autorami pytań językowych są zarówno osoby mieszkające w Polsce, jak i pracownicy berlińskich agencji reklamowych,

sekcji językowej Rady Unii Europejskiej oraz przedstawiciele skupisk Polonii. Pokłosiem działalności Internetowej Poradni Języka Polskiego była publikacja w 2009 roku książki pod tytułem „E-porady językowe" (współautorstwo: Ewy Kołodziejek, Marii Kabaty i Rafała Sidorowicza), zawierającej wybór kierowanych do poradni pytań i odpowiedzi. W tomie tym niełatwa problematyka współczesnej polszczyzny została zaprezentowana w przystępnej formie szerokim kręgom odbiorców. Potwierdzeniem zalet opracowania było bardzo dobre przyjęcie książki przez czytelników – nakład został sprzedany w ciągu dwóch miesięcy.

W ramach działalności popularyzatorskiej w 2006 roku prowadziłam warsztaty z kultury języka dla studentów Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego zrzeszonych w stowarzyszeniu ELSA. W 2007 roku wygłosiłam prelekcję w Szczecińskim Klubie Inteligencji Katolickiej pod tytułem: „Współczesna polska twórczość poetów - kapłanów". W tym samym roku prowadziłam warsztaty dla pracowników administracji na temat: „Poprawna polszczyzna w korespondencji handlowej" na Zachodniopomorskiej Szkoły Biznesu w Szczecinie. Oprócz tego na spotkaniach Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego wygłaszałam referaty na temat aspektów lingwistycznych polskiej poezji religijnej, a także językowe obrazu ojczyzny w szczecińskich kazaniach.

Od 2010 roku rokrocznie w maju we współpracy z Biblioteką Publiczną w Gryfinie przygotowuję i prowadzę Gryfińskie Dyktando o tytuł Gryfińskiego Mistrza Ortografii, pod patronatem Burmistrza Miasta i Gminy Gryfino. Konkurs odbywa się w Zespole Szkół Ogólnokształcących i cieszy się dużym zainteresowaniem młodzieży szkolnej, ale także wszystkich mieszkańców miasta.

W kwietniu 2014 roku z okazji 90-lecia istnienia Lasów Państwowych przygotowałam i prowadziłam na zaproszenie Nadleśnictwa Gryfino dyktando o tematyce leśnej dla ponad stu gimnazjalistów z całego regionu w ramach Małej Akademii Leśnej.

Równolegle z zaprezentowaną działalnością popularyzatorską udzielałam wywiadów w mediach na temat kultury języka, np. w listopadzie 2009 – wywiady związane z promocją książki „E-porady językowe", w październiku 2012 roku wywiad dla Polskiego Radia Szczecin na temat współczesnej polszczyzny i badań etnolingwistycznych, w grudniu 2012 roku wywiad dla Polskiego Radia Szczecin na temat współczesnej frazeologii, w 2013 roku wspólnie z Rafałem Sidorowiczem udzieliłam wywiadu dla Polskiego Radia Szczecin na temat stanu języka ojczystego i jego współczesnych zagrożeń.

14. NAGRODY I WYRÓŻNIENIA

W 2011 roku otrzymałam Medal Brązowy za Długoletnią Służbę nadany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego.